

Klientcentreret terapi i PSYKIATRIEN

*Den vigtigste danske bogudgivelse om psykoterapi i de sidste årtier . . .
Sådan hedder det i en noget sen, men til gengæld begejstret boganmeldelse.*

Esben Hougaard refererer i sin bog "Psyko-terapi – Teori og forskning" (Dansk psykologisk Forlag 2004) om evidensbaserede relationsfærdigheder, at fem af de i alt seks nødvendige og tilstrækkelige betingelser for terapeutisk personlighedsforandring, som Carl Rogers stiller op, befinder sig på Top 10-listen over variable, der er blevet vurderet som "dokumenteret virksomme."

Imponerende, må man sige, sammenholdt med de diskussioner, som er begyndt, hvor emnet er: "Hvem har betydet mest for den moderne psykologi: Freud eller Rogers?", og hvor flere og flere hælder til den sidstnævnte (Hougaard, 2004, s. 61).

I dette univers udkom, ligeledes i 2004, en bog af psykolog Lisbeth Sommerbeck med titlen "Klientcentreret terapi i psykiatrien" (Akademisk Forlag).

Den blev dengang af anmelderen læst med begejstring, og jeg betragter den som den nok vigtigste bogudgivelse om terapi de sidste 20 år. Ingen andre har imidlertid mig bekendt anmeldt den i Psykolog Nyt, og da jeg i de forløbne år har haft rigtig meget glæde af bogen, bruger den selv personligt og desuden som obligatorisk bog i uddannelsesmæssige sammen-

hænge, har jeg lyst til at slå et slag for titlen. Bogen udfylder et centralt teoretisk og praktisk tomrum, hvor litteraturen på dansk ikke har fandtes.

Det enkelte menneskes behov

I bogen demonstrerer Lisbeth Sommerbeck med sin kærlige, ydmyge og værdibaserede autoritet, hvordan det gennem de sidste 30 år er lykkedes hende i sin praksis i psykiatrien at anbringe de mest virksomme og grundlæggende metoder og værdier, som de blev beskrevet af Rogers i "Client-Centred Therapy" (1951).

Hun formår på overbevisende måde at fremstille Carl Rogers' metoder og værdier gennem eksempler fra det dramatiske sted, som sammenstødet mellem det sygdomsmodel-orienterede autoritære og det gennemført humanistiske udgør, hvordan man blidt og fast kan skabe en respekt og anerkendelse og forståelse for betydningen af det enkelte menneskes egen oplevelsesverden, og at uden mødet med denne kan forandring kun være overfladisk og kortvarig og adfærdsorienteret.

Læseren føres gennem Carl Rogers' måde at arbejde på med eksempler, der viser uundgåeligheden i at møde

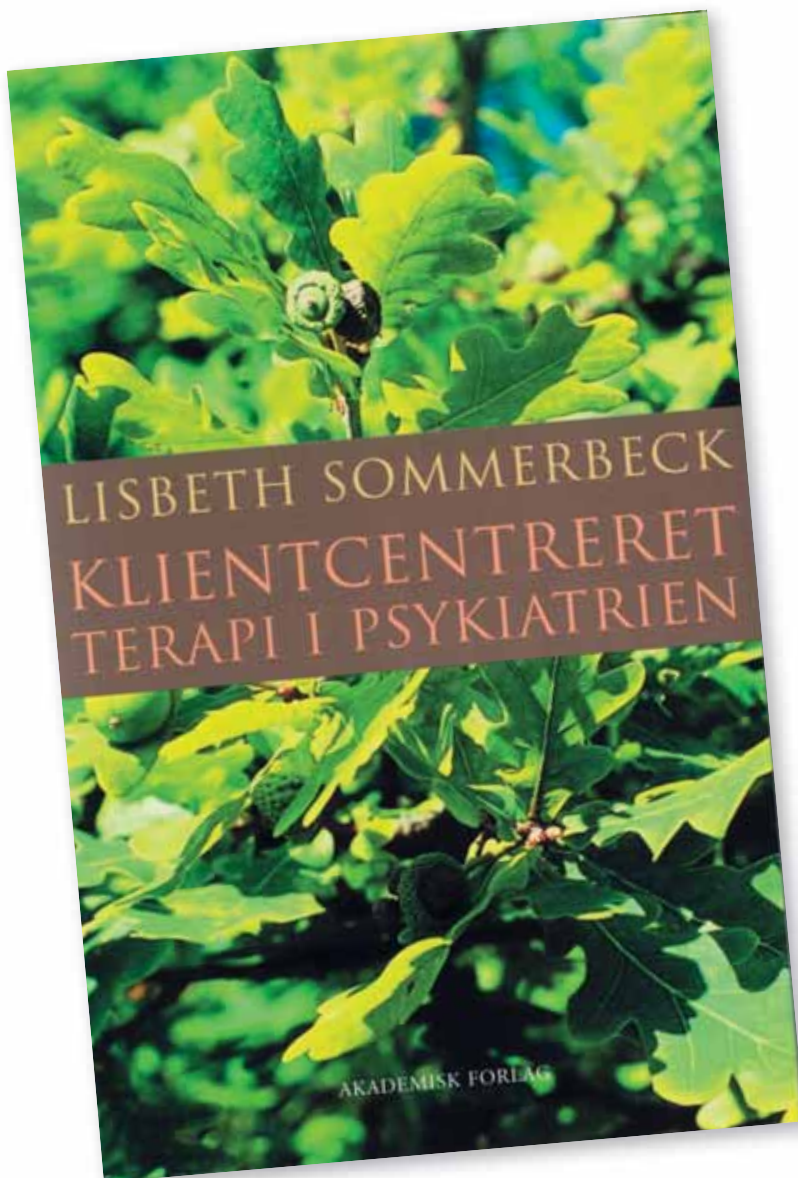
det enkelte menneske, hvor det er, og hvordan man skal gøre det teknisk, metodemæssigt og personligt.

I Sommerbecks gennemgang af Rogers' efterfølger Gary Proutys udfoldelse af klient-centreret terapi med begrebet "præterapi" som han bruger i forhold til de allermest kontaktsvage klienter, men som efter anmelderens opfattelse er af almenpsykologisk art, introducerer hun på dansk de enkle og dog så svære interventioner, der gør det enkelte menneskes indre tilgængeligt for ham selv og kan behandles og undersøges i det refleksive felt som fællesskabet mellem terapeut og klient udgør.

Forskning i de såkaldte "nonspecifikke faktorer" viser, at de rogerianske kernebetingelser bidrager med ca. dobbelt så meget positivt udfald af psykoterapi som retningsspecifikke teknikker (Hougaard, 2004, s. 116).

Obligatorisk bog

Ud fra anmelderens erfaringer og samarbejde med institutioner og andre samarbejdspartnere, hvor det specifikke emne har været, hvad skal man gøre ved menneskers destruktive og selvdestruktive ydre og indre manøvrer, har der gennem mange år været almindelig enighed om, at ca.

Bogdata:

Lisbeth Sommerbeck:
"Klientcentreret terapi i psykiatrien".
Akademisk Forlag, 2004. 240 sider.
269 kr.

90 % af destruktiviteten forsvandt, når "hjælperen" anvendte den klientcentrerede empatiske og aktive lytning og der derigennem blev skabt et fælles refleksivt rum, der kunne bruges til konstruktivt at overveje og uddybe klientens/brugerens synspunkter og derved skabe vedkommendes kongruente handlinger

Så det at lave terapi eller undervisning og socialt arbejde og have ansva-

ret for andre menneskers liv gennem samtaler gør det at kende og træne i denne terapiform til en forudsætning for alle andre terapiformers virkning – uanset om det er de svære psykiatriske patienter eller "normale mennesker i krise" eller mennesker med ondt i sjælen.

Derfor burde alle have denne bog som en obligatorisk bog i deres uddannelse, og de burde som psykoterape-

puter, socialarbejdere, sundhedspersonale og undervisere været trænet i denne måde at behandle og samtale med andre mennesker.

Niels Hoffmeyer